

Rikosoikeudenkäynnin asianosainen pääasiassa

Andreas Wittmann

Tuomiolauselmä

Ajokorteista 20.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/126/EY 11 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa on tulkittava siten, että toimenpidettä, jolla henkilön vakinaisen asuinpaikan jäsenvaltio, joka ei voi poistaa kyseisen moottoriajoneuvoa kuljettaneen henkilön ajo-oikeutta siksi, että hänen ajo-oikeutensa on jo poistettu aikaisemmalla päätöksellä, määrää, että tälle henkilölle ei tiettynä ajanjaksona saada myöntää uutta ajokorttia, on pidettävä kyseisessä säännöksessä tarkoitettuna ajo-oikeuden rajoittamista, poistamista tai määräaikaista peruuttamista merkitsevästä toimenpiteestä, josta seuraa, ettei toisessa jäsenvaltiossa ennen tämän kieltoajan päättymistä myönnetyn ajokortin pätevyyttä voida tunnustaa. Sillä seikalla, että tuomio, jossa tällainen toimenpide määrättiin, on tullut lainvoimaiseksi vasta sen jälkeen, kun ajokortti annettiin toisessa valtiossa, ei ole tältä osin merkitystä, kun tämä ajokortti on saatu kyseisen tuomion julistamisen jälkeen ja kyseisen toimenpiteen oikeuttavat perusteet olivat olemassa ajokortin myöntämispäivänä.

(¹) EUVL C 372, 20.10.2014.

Unionin tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 21.5.2015 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Conseil d'État – Ranska) – Ministre délégué, chargé du budget v. Marlène Pazdziej

(Asia C-349/14) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehty pöytäkirja — 12 artiklan toinen kohta — Aluehallinnon yksikköjen kantama vero, joka kohdistuu henkilöihin, joilla on niiden alueella omistuksessaan tai hallinnassaan asunto — Enimmäisraja — Sosiaalipoliittinen toimenpide — Unionin virkamiehilleen ja muulle henkilöstölle maksamien palkkojen ja palkkioiden huomioon ottaminen)

(2015/C 236/28)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil d'État

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Ministre délégué, chargé du budget

Vastapuoli: Marlène Pazdziej

Tuomiolauselmä

EU-, EUT- ja EHTY-sopimusten liitteenä olevan Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan 12 artiklan toista kohtaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle lainsäädännölle, jossa otetaan huomioon unionin virkamiehilleen ja muulle henkilöstölleen maksamat palkat ja palkkiot määritettäessä sellaisen maksun enimmäisrajaa, joka on suoritettava aluehallinnon yksikköjen hyväksi kannetun asuntoveron perusteella, mahdollista osittaista kyseisestä verosta vapauttamista varten.

(¹) EUVL C 372, 20.10.2014.